

uspokojovací nebo uhražovací, kromě oddělovacích práv nabytých pro veřejné dávky, zaniknou zahájením řízení. Nemohl tedy účinek ten nastati ani tenkrát, když, jako v tomto případě, úpadek byl vyhlášen zároveň se zastavením vyrovnávacího řízení (§ 2 (2) konk. ř.), neboť i zde jde o účinek vyrovnávacího řízení. Jde-li o pohledávky, požívající přednostního práva podle §u 23 vyr. ř., má se věc až na onu výjimku, že na základě takových pohledávek nelze za vyrovnávacího řízení učiniti návrh na vyhlášení úpadku, právě tak, jako by vyrovnávací řízení vůbec nebylo bývalo zahájeno, a jest proto mylným názor stěžovatelky, že ustanovení §u 2 (2) konk. ř. nečinící prý ve směru tom rozdílu, dotýká se i pohledávek §u 23 vyr. ř. nehledíc k tomu, že soudcovských zástavních práv, o která jde, nebylo ani nabyto ve lhutě §u 12 vyr. ř. nýbrž, jak připouští to § 10 (4) vyr. ř., po zahájení vyrovnávacího řízení, arci mnohem dříve, než 60 dní před vyhlášením úpadku (§ 12 konk. ř.).

Čís. 4973.

Do usnesení rekursního soudu, jímž dle §u 51, odstavec druhý, c. ř. s. uložena prvému soudu náhrada útrat, jest dovolací rekurs přípustným.

Pokud nelze uložit soudu náhradu útrat dle §u 51, odstavec druhý, c. ř. s.

(Rozh. ze dne 28. dubna 1925, R I 328 25.)

K žádosti o svolení k výpovědi nájmu zavedl soud první stolice sporné řízení a vydal příkaz k vyklizení. Rekursní soud zrušil napadené usnesení i s předchozím řízením a uložil prvému soudu, by jednal po zákonu a znovu rozhodl a uložil soudu náhradu útrat zrušeného řízení i řízení opravného.

Nejvyšší soud změnil k rekursu soudce napadené usnesení v ten rozum, že se ohledně stěžovatele útraty zrušeného jakož i opravného řízení navzájem zrušují.

D u v o d y:

Co do přípustnosti jest rekurs zajisté oprávněn i vzhledem k nynějšímu doslovu §u 528 c. ř. s., vylučujícimu opravný prostředek do rozhodnutí soudu druhé stolice v otázce útrat, ježto předpis §u 514 odstavec třetí c. ř. s. nebyl výslovně zrušen, a má tudíž toto ustanovení nadále platnost. Též po stránce věcné je rekurs oprávněn. Výtky, že soud první stolice zavedl bez ohledu na postup stran a platné předpisy zmatečné jednání, netýče se stěžovatele, jenž vyřídil jen námitky proti návrhu na výpověď na vyzvání soudu vydané jiným soudem. Další postup stěžovateluv, i kdyby věcně nebylo s ním ve všem souhlasiti, není důvodem k opatření podle §u 51 c. ř. s., jež učinil rekursní soud.